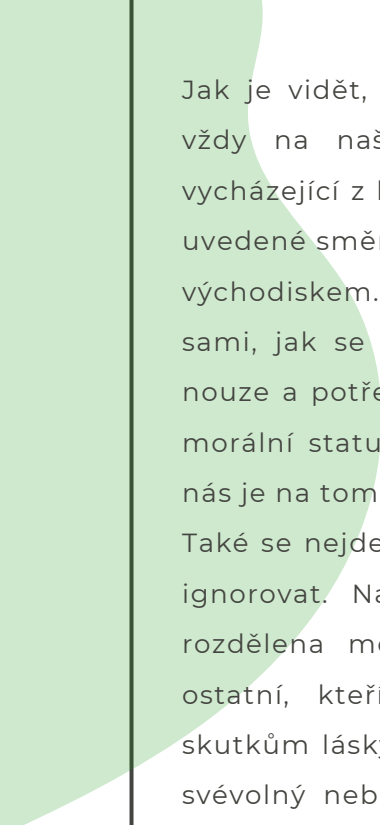

Láska je hlavním přikázáním pro každého z nás. Na první místě je to láska k Bohu a hned za ní následuje láska k bližnímu. Někdy se proto mluví o dvojpřikázání lásky. Jak říká 1 Jan 4, 20: „Řekne-li někdo: Já miluji Boha, a přitom nenávidí svého bratra, je lhář. Kdo nemiluje svého bratra, kterého vidí, nemůže milovat Boha, kterého nevidí.“ Lásku k bližnímu projevujeme nejen jakýmsi citovým hnutím, ale především prakticky – pomocí a podporou. Mluvíme proto také o skutcích lásky, nebo skutcích milosrdenství. Zde však narážíme na jeden velký problém: Naše síly jsou omezené a bližních v nouzi je příliš mnoho. Nemůžeme s každým být, každému pomoci, každému přispět. Komu máme tedy pomoci? Komu máme dát přednost?

Odpověď na tuto obtížnou otázku najdeme už v Písmu (viz citát níže) a věnovali se jí i velcí církevní učitelé (např. sv. Augustin nebo sv. Tomáš). Jde o to, že někteří lidé mají na naši pomoc jakési přednostní právo. Na prvním místě jsou to vlastní děti, které v nedospělém věku musíme stavět na první místo. Poté jsou to lidé, k nimž máme nějakou povinnost, buď danou přirozeně, nebo smlouvou. Lze je tedy nazvat slovem „příbuzní“, a to jak v přirozeném, tak i v nadpřirozeném slova smyslu, tj. bratři a sestry ve víře. Jsou to naši spoluobčané. A kromě toho mají vždy přednost lidé dobří před lidmi špatnými.

Jak je vidět, nelze jednoduše udělat pevný pořadník. Je vždy na našem rozumném úsudku, jak naši pomoc vycházející z lásky k Bohu a k bližnímu, uspořádáme. Výše uvedené směrnice jsou jen jakousi náповědou a základním východiskem. V konkrétní situaci musíme vždy uvážit sami, jak se zachovat, protože každá situace je odlišná, nouze a potřeby jsou jiné, lidé kolem mě jsou jiní a jejich morální status je také různý, nemluvě o tom, že každý z nás je na tom jinak co do sil i prostředků.

Také se nejde soustředit jen na ty nejbližší a ostatní zcela ignorovat. Naše pomoc, má-li být rozumná, musí být rozdělena mezi ty nejbližší, kteří mají přednost, a ty ostatní, kteří nám ale také nejsou lhostejní. Naším skutkům lásky proto musíme dát jakýsi řád, který nebude svévolný nebo nahodilý, ale bude vyrůstat z naší víry a rozumného úsudku.

zdroje/doporučená četba

„Čiňme dobře všem, nejvíce však těm, kteří patří do rodiny víry.“ (Gal 6, 10)